

Ὁ μάρτυς Δούκας ἦν ἐκ Μιτυλήνης, ράπτης τὸ ἐπάγγελμα εἰς μεγιστάνων Τούρκων οἴκου. Ἀπεδεσματίσθη ἐν Βυζαντίῳ τῇ 24 Ἀπριλίου 1564.

Ὁ μάρτυς Γεώργιος, Πειζάνης ἐπικαλούμενος, Μυτιληναῖος ἦν, ράπτης. Ἠθλησεν ἐν Κ)πόλει τῇ 14 Φεβρουαρίου 1693.

Ὁ μάρτυς Ζώρξης, Γκιουρτζῆς ἡ Ἰβηρ, ἐτελειώθη ἐν Μυτιλήνῃ 2 Ἰανουαρίου 1770

Ὁ μάρτυς Θεόδωρος ἐκ Μυτιλήνης Χατζῆς ἠθλησεν ἐν τῷ ἄστει τῆς νήσου ταύτης κατὰ τὰς 30 Ἰανουαρίου 1784, ἐτάφη δὲ εἰς τὴν τοποθεσίαν Μόθονα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου παρὰ τὸ προάστειον Βαρειάν.

Ὁ μάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος ἐν Μυτιλήνῃ ἐκαοετομήθη κατὰ τὰς 17 Φεβρουαρίου 1795. Εἰς τὸν καθεδρικὸν δὲ ναὸν τῆς πόλεως σώζεται τὸ ἱερὸν λείψανόν του ἐν λάρνακι. Ἐτάφη δὲ τότε εἰς τὸν ἔξωθεν τοῦ ἁστέως ναὸν τῆς Χριστομυλαύσης Παναγίας καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐστήθη μαρμαρίνιον μνασώλειον. Ὁ δὲ ὑμνωδὸς του ἰδοὺ τίνα λέγει πρὸς διάκρισιν: «Θεόδωρος τῆς Βυζαντίδος σεπτὸς βλαστὸς ὦφθη καὶ οὖν τοῦτῳ ἄλλος Θεόδωρος Λέσβιος καὶ Θεοφάνης ἅμα».

Ὁ μάρτυς Λουκάς ἐξ Ἀδριανουπόλεως ὁρμώμενος ἔχυσε τὸ αἷμά του ὑπὲρ πίστεως ἐν Μυτιλήνῃ, κατὰ τὰς 23 Μαρτίου 1802.

Ὁ μάρτυς Κωνσταντῖνος ἐξ Ἀγαρηνῶν, κατανόμενος δὲ ἐξ Ὑψηλομετώποι, Λεσβιακοῦ χωρίου, ἐπήθλησεν ἐν Κυδωνίαις ἐμαρτύρησε δὲ ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, κατὰ τὰς 2 Ἰουνίου 1819. Πρὸ τούτου δὲ ἐστεφανοφορήθη ὁ Χιοπολίτης Γεώργιος ἐν Κυδωνίαις κατὰ τὰς 26 Ν)βρίου 1807 — ὅτε διέλυμπεν ἐκεῖσε ὡς φάρος τηλαυγῆς Ἀκαδημία — οὗτινος ἡ ἐπάργυρος κάρα ἐσώζετο ἐν τῷ ἐπιτοπίῳ γεωωνύμῳ θαυμασιῷ ναῷ πρὸ τῆς πρότινος πανωλεθρίας τῆς Μικροσίας.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Ι. ΔΡΑΚΟΣ, Μοναχὸς
Ἀγιολογία καὶ Λέξου
ἐν Δελφῶν 1928

κατὰ τὰς 9 Νοεμβρίου, ὅτε συνεορτάζεται καὶ ὁ βιογράφος αὐτῆς, Συμεὼν ὁ μεταφραστὴς, περὶ τὰ 886 ἀκμάσας. Τὸ ἱερὸν δὲ λείψινον αὐτῆς διασώθη πως ἐν Ἱερῇ, ἰδίᾳ δὲ ἡ πάνσιςτο· κἀρα τῇ ὁσίᾳς, ἐνθα καὶ ὁμώνυμον κέκτηται μοναστήριον διατηρούμενον.

Εἰς τὸ Βασιλειανὸν ἡμερολόγιον ἢ καὶ εἰς τὸ ἐορτολόγιον τῆς μονῆς Στουδίτου, ἅ να ὑπῆρξαν περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰῶνος, ἐορτάζεται μὲν ὁ ὁσιος Μυτιλήνης Γεώργιος, δὲν ὁρᾶται ὅμως ἡ ἁγία Θεοκτίστη. Φυονοῦσι δὲ τινες λόγιοι ὅτι ὁ μεταφραστὴς ἔζη κατὰ τὸν ΙΑ΄ ἢ ΙΒ΄ αἰῶνα.

Πῶν τῶν ἱερῶν μνημείων τῶν Ἱεραρχῶν: Ἀλεξάνδρου, Γεωργίου, Γρηγορίου καὶ Ἱγνατίου, κειμένων ἐν τῇ πατροφῇ, συναριθμητέον καὶ τὸν γάρον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, Κρήτης ἀρχιεπισκόπου. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Ἐρεσσῶς αὐτοῖς, ἐν ἐρειπιώδει ναφὶ βρεχάντια καὶ ἐν μεγαλειώδει γῶφ. Ὁ κλεινὸς ἀρχιεπίσκοπος καὶ μέγας ποιητὴς παρὴν εἰς τὴν ἐν ΚΠ. Ἐκτὴν Οἰκουμένην Σύνοδον, τῷ 681 γενομένην κατὰ τῶν Μονοθελητῶν ἀπ' ἐκεῖ καταρχόμενος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀπεβίωσεν ἐν πλοίῳ ἐν Ἐρεσσῷ. Οἱ Ἐρέσσιοι ἀνέκαθεν ἕως νῦν πολιοῦχον ἔχουσι τὸν ἄνδρα. Ἡ ἁγία κἀρα του εὔρηται εἰς τὸ Βατοπέδιον.

Μετὰ τὴν Ἀλωσιν, ἡ κάλλιον ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἀνεδείχθησαν ἅγιοι ἐν Λέσβῳ, ἰδίᾳ δὲ νεοφανεῖς μάρτυρες, οἱ ἐπόμενοι, εἴτε ὡς γνήσια τέχνα αὐτῆς, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ὥσει ξένοι ἠθλησαν, ἢ ἐν ξηνητείᾳ, ἕτεροι υἱοὶ αὐτῆς.

Ὁ πατριάρχης ΚΠ. ὁ Παρθένιος ὁ Γ'. τέως μητροπολίτης Χίου, ἦν Μυτιληναῖος καὶ ἐμαρτύρησεν ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὸ Σάββιτον τοῦ Λαζάρου 24 Μαρτίου 1657. Ὁ Συρίγου Μελέτιος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος καὶ ὁ Μελέτιος Ἀθηνῶν καὶ τινες ἄλλοι ἱστοροῦσι πολλὰ περὶ τοῦ ἱερομάρτυρος τούτου, «τὸν τῆς Μυτιλήνης κλάδον ὡραιότατον».